Deliu Stejan
EDNA

Nuvelă scrisă in iunie, 2003.
Se dedică lui Costel Baboş.

Dincolo de mister şi legendă, Edna - confesiune şi istorie.

O veche învățătură spune să-ți rostuieşti bătrâni dacă nu ai, sau chiar să-ți cumperi. Poveştile lor sunt pline de duh şi înțelepciune. Din ele nu ai decât de câştigat în marea luptă cu viața.

Ştim cu toții că poveştile umblă, se aud şi se urzesc de când e lumea pe pământ. Oamenii, însă, unicele ființe raționale ale Terrei, nu le sunt singurii grăitori. Ei n-ar trebui să uite că şi natura, cu toată frumusețea şi misterele ei are acelaşi drept de a trăi în bună pace şi înțelegere cu omul, pe pământ. Sau de a-şi spune, în felul ei, povestea. Celor care ştiu să o asculte.

Întâmplării care m-a determinat să scriu aceste rânduri, i-am spus simplu, "Edna". În cele ce urmează îi vom cunoaşte împreună istoria, prezentată aici, în exclusivitate pentru dumneavoastră, cititorii noştri. Edna sau povestea unei poveşti uimitoare, petrecute pe meleagurile noastre, acum, mai bine de cincizeci de ani, aflată chiar de la sursa originii ei, adică, cel mai bătrân locuitor al ținutului: legendarul pădurar al Munților Platan.

Căutând rădăcina unui râu.

Primisem la redacție comunicatul de presă şi invitația la marele eveniment estival din acest an: "Semicentenar aniversar al oraşului Urbet". Printre veteranii constructori din lista invitaților de onoare mi-a atras atenția, din prima clipă, un nume, în dreptul căruia stătea scris: "Ctitorul Râului Purpuriu". Aici, recunosc, nu mi-aş fi imaginat niciodată - în afara unei metafore - posibilitatea ca un râu să poată fi ctitorit de un om. Şi mai ales, râul acesta, îmi părea că şerpuia oraşul (care acum se îmbracă în straie de sărbătoare) din totdeauna. Curiozitatea şi instinctul mi-au spus că aici voi găsi un subiect demn de luat în seamă. Din acel moment, nimeni şi nimic nu mai avea să mă împiedice să pornesc pe urmele poveştii râului, căutându-i ctitorul. Întrebând din om în om, din casă în casă şi chiar din

întindere în oraş, unde îl pot găsi. Aşa am aflat că cetăţeanul fusese un pădurar cunoscut prin ţinut, însă nimeni nu mai ştia nimic despre el, de o bună bucată de vreme.

“Dacă ar fi murit, am fi aflat, fiţi sigur...” îmi răspunse fără să ezite, un om între două vârste. “Bunicului meu i-a vândut herghelia înainte de a pleca. Avea cei mai frumoşi cai din ţinut. Ia uitaţi-vă ce frumuseţi nechează acolo, în grajdurile mele! Dar nu mai ştim nimic de el, domnule! Întrebaţi pe la bătrâne!”

“A plecat demult de aici, îmi spuse o doamnă în vârstă cu bujori şi păr morcoviu. A plecat cu familia lui, dar acum a rămas singur pe lume şi uitat de vremuri. Undeva departe de aici. Aşa se aude. Dacă s-ar fi prăpădit aş fi aflat de la cumnata mea, care e rudă îndepărtată cu el. Ştiţi, ea ţine legătura cu toţi, numai de el nu se mai ştie nimic. Cu bătrâneţile, a devenit un om singuratic şi greu de găsit în lumea asta mare. Dar el ne-a adus râul în oraş, Dumnezeu să-l apere de rele! Şi părinţii noştri l-au şerpuit pe aici, care după cum i-a fost sufletul. Ia priviţi! şi-mi arătă cu degetul pe hartă, zâmbind, plină de mulţumire şi fală. “Aici e ograda mamei mele. Râul trece prin spatele casei. Mama nu l-a cârnit dinspre noi. Ei, dar altfel să ştiţi că nu e om rău, pădurarul. Nimeni nu poate spune una ca asta. Aveţi de străbătut câteva ţinuturi de aici încolo. Mergeţi spre Sud!”

Aşa trebuie să fie! le-am răspuns oamenilor binevoitori, pentru că altfel nu i s-ar fi întocmit o invitaţie de onoare, la marele eveniment. Le-am oferit câteva numere ale ziarului nostru, cele cu supliment şi taloane, invitându-i să participe măcar la una dintre serile aniversării.

“La Cascade, la Cascade!”, mă îndemnă în sfârşit şi învăţătorul cel bătrân, ridicând bastonul spre zările Sudului întins şi albăstriu.

Aşa cum bănuisem de la început, trebuia să mă pornesc la drum în căutarea lui, căci oamenii de aici din orăşel, nu-l mai ştiau decât din poveşti. Iar eu doream să prezint o istorie cât mai exactă, hotărât să pătrund dincolo de aşa-zisa legendă a râului. La redacţie îmi luasem angajamentul că îl voi găsi şi într-un fel sau altul, îl voi aduce, prezentând povestea lui, cu ocazia marelui eveniment. Misiune pe care eu-însumi mi-o asumasem. Aşadar m-am înarmat cu hărţi şi cu puţinele documente topografice ale zonei şi am pornit degrabă pe firul râului, călătorind în sens invers, până spre rădăcina lui. Am să trec peste momentele căutării, care şi ele au fost pline de peripeţii, pentru a nu mai amâna momentul întâlnirii cu bătrânul pădurar, zis şi “Ctitorul Râului Purpuriu”. Din motive personale, interlocutorul meu m-a

rugat să-i păstrez anonimatul, iar eu, cu îngăduința dumneavoastră, îi voi respecta dorința.

Acasă la cel mai bătrân pădurar.

Undeva, într-o margine de orăşel din Sud, la granița dintre două state, i-am aflat căsuța. Era veche, părăginită, cu liane rebele de iederă şi viță de vie bătrână, acoperind-o pe jumătate. În spate, cu o mică grădiniță, pe unde, de cum am păşit mă împiedicasem în ierburi înalte, presărate din loc în loc cu arțarii încărcați, care-şi oglindeau vernilul frunzelor în ferestrele baricadate pe dinăuntru cu storuri groase din lemn. Căsuța era izolată, la poalele unui deal. Fără vecini, fără câine sau alte urme de locuitori, pe-aproape. Părea părăsită. M-am apropiat cu nădejde, însă liniştea împrejurimilor nu trăda vreo prezență în zonă. Uşa era deschisă. Odată păşind peste pragul înalt, un dangăt neaşteptat de clopot, răsunând puternic şi vetust, mă traversă din creştet până în tălpi, vestindu-mi intrarea în locaş. Tot atunci mă izbi o penumbră răcoroasă, imaginea unei mobile grele de stejar tapetând toți pereții, plafonul şi podeaua. Ca o pădure furibundă, sculptată cu măiestrie într-un cămin ce părea la o primă vedere pustiit de suflare de om. Dând un “bună-ziua” interogativ, am aşteptat câteva clipe în prag, un răspuns care nu s-a mai grăbit să vină. Aerul era închis. Umed. Pe alocuri mai adia câte o aromă din esențe de lemn, iar lumina unei lămpi reflecta câteva raze într-un fum gros de pipă. Am pătruns cu ochii prin încăpere cu podeaua scârțâind, căutând în câteva clipe şi paşi, urmele vestitului pădurar.

L-am găsit în camera întunecoasă din subsol, legănându-se uşor într-un balansoar greoi, croit din acelaşi lemn de stejar. Probabil ațipise. Era o umbră de omuleț ascuns în pături şi haine groase. Odaia era rece, iar el stătea încotoşmănit cu un pardesiu sur, ros în coate şi o căciulă veche, cu urechi, trasă bine pe frunte. Era cu mult prea gros îmbrăcat pentru un sfârşit de iunie călduros. O pereche de ochelari mari şi fumurii îi ascundeau în penumbră o parte din trăsăturile feței pământii, dar oricine ar fi putut observa că stăpânul casei era un om bătrân, bătrân.

— Aşteptați pe cineva? l-am întrebat arătând spre uşa deschisă.

— Aştept! răspunse grav şi răguşit. Aştept…

Cele câteva clipe de linişte apăsătoare, moment în care bătrânul îşi aprinse pipa, îmi păruseră lungi şi stânjenitoare. N-am mai scos nici un cuvânt, lăsându-l pe el să înțeleagă, că aştept cuvenitul răspuns. Mă fixă o clipă şi zâmbi. Apoi rupse tăcerea vorbind răspicat, cu o dicție impecabilă.

— Aştept… moartea!

Răspunsul şi mai ales tonul său, m-au surprins şi m-au îngrozit totodată. Nu e nimic mai trist decât să auzi un bătrân vorbind despre moarte. Prin gesturile largi ale lui, îmi păru aproape convingător. Ca şi cum, chiar atunci ar fi trebuit să vină, să intre pe uşă. Ea, personificată. Moartea! Cu toate astea, nu ştiu de ce, pe moment m-am lăsat cuprins în jocul lui.

— Dar nu vine…

— A sosit deja! mă întrerupse aspru. Odată cu dumneata, fiule. Moartea vine din afară, din viață, îmi răspunse, făcând un semn sugestiv spre fereastra închisă şi capitonată cu storurile şi draperiile grele din pânză de sac. Şezi!

Abia atunci am realizat cât de mult mă acaparase această prezență. Nu observasem aproape nici un detaliu al încăperii. Nu-mi rotisem ochii nici măcar spre scaunul care era pregătit pentru oaspeți şi se afla foarte aproape de mine. Îmi venea să continuu discuția, însă tonul lui devenise acum şi mai grav. Mă îngrijora puțin, pentru că străbătusem atâta drum ca să-i aflu povestea şi să întocmesc materialul aşteptat la redacție. Din primele clipe, fără voia mea, ezitasem. Expresia bătrânului ascunsă după lentilele fumurii îmi dădea de înțeles că el mă urmăreşte pe mine, observându-mă şi nu invers. Eram uşurel dezorientat, dar trebuia să iau hățurile conversației, să trec peste inhibiția de moment şi să-i distrag atenția dinspre el, spre mine. N-am apucat să scot vreun sunet, că bătrânul pădurar îmi simțise nelinişte a şi hotărî să rupă tăcerea stânjenitoare.

— De-al cui eşti?

— De-al… iertați-mă! Era să dau o replică dintr-un poem drăguț, cu peşti! am zâmbit eu, ca să mai destind atmosfera. Sunt reporter la “Vocea oraşului”, gazetă informativă a Urbetului. Dante Brandek mă numesc şi îmi face plăcere să vă cunosc. Am venit la dumneavoastră să vă iau un interviu, sau mai degrabă să povestim. Cum preferați dumneavoastră… continuam pe acelaşi ton destins şi precipitat pentru a-l introduce cât de cât într-o atmosferă mai apropiată de ceea ce doream eu să obțin: o relatare, la subiect. Aş vrea să-mi povestiți despre Râul Purpuriu, aproape că strigam eu la un moment dat, simplificând povestea şi bănuind un posibil auz mai slab, specific vârstei a treia. Dumneavoastră sunteți invitat de onoare, la

sărbătoarea Urbetului! Uitați aici, mă răsteam eu, rar şi răspicat, arătându-i pliantele cu semicentenarul şi oferindu-i, chiar eu, invitația. Invitat ca şi "Ctitor al Râului Purpuriu". Sunt 50 de ani de când localitatea a devenit oraş şi poartă oficial acest nume. Ar fi o onoare pentru noi să participați şi dumneavoastră…

— Ho, hooo! Mai domol, băiete! mă dojeni pădurarul. Oi fi eu moş, dar nu-s chiar surd!

Aşa şi era, un om în vârstă cu vorbă aşezată şi cu un ritm interior mai domol decât felul în care mă precipitasem eu să-i vorbesc. Apoi, nici mie nu mi se mai păru inspirată acea logoree gălăgioasă care mă cuprinsese pe moment, probabil, instinctiv. Trebuia să schimb tonul, înțelesesem imediat.

— Uuur-bet… Urbet, repetă încet ca pentru sine, derulându-şi probabil în gând imagini şi întâmplări de odinioară. Şi Râul Purpuriu! concluzionă el criptic, rămânând cu ochii ațintii pe harta cea nouă. I-am întins un document topografic de acum 55 de ani, dar nu l-a privit deloc. Se uita doar la harta nouă, lucru care m-a mirat, ştiind că bătrânilor le place mult să trăiască în trecut. Iar eu doream să conduc discuția tocmai spre acel trecut spre istoria naşterii celebrului râu. Fiecare silabă accentuată şi fiecare cuvânt aveau o rezonanță aparte, rostite aproape în şoaptă, de el.

— Doamne, scurtă-i, Doamne, viața! Şi lungă aşteptarea morții, când vrei ca ea să vină…

Nu mai înțelegeam nimic. Treaba cu moartea cădea ca nuca-n perete. M-am temut că moşul ar fi putut fi senil şi mai ales, mă temeam că făcusem tot drumul degeaba, fără să pot scoate vreun cuvânt despre ceea ce mă interesa, de la el.

— Hai, apropie-te! Vezi tu cutia aceea cu hârțoage vechi? Acolo ar fi stat toată mărturia. Acolo e povestea mea cu râul şi cu pădurea. Acolo, insistă el clipind din ce în ce mai rar. Erau două-trei fotografii vechi şi toate jurnalele mele, zi de zi de când cu… ea. Le-am aruncat în râu după ce-am pierdut-o şi cineva mi le-a adus înapoi, în zadar. Cerneala e ştearsă demult de ape. Atunci, în momentul vâltorii, n-am mai suportat să ştiu nimic de ea. Acum, că mi-ai venit, pot să mă duc şi eu!

Mă privi de parcă mi-ar fi spus toată povestea vieții lui. Sau ca şi cum eu aş fi aflat o mare taină sau chiar ceea ce îmi doream să aflu. Adică, povestea râului. Eram din ce în ce mai nedumerit.

— Înțelegi? mă întrebă ca şi cum aş fi fost complice la întreaga-i istorisire.

— Nu, domnule, i-am mărturisit, din nevoia de a-l determina să devină coerent. Ca să fiu sincer, mi-e destul de greu să înțeleg ceva, i-am mărturisit. Dar am răbdare să vă ascult, îl încurajam pe tonul cel mai plăcut cu putință. Sunt aici pentru dumneavoastră.

— Aşa să fie! decise pădurarul, simțindu-mi probabil sinceritatea din glas. Pentru că, trebuie să recunosc, omul mă înduioşase. Ştiam că-l voi avea ca interlocutor, cu toate că, probabil urma să mai introducă pastila cu moartea, pe care, la o adică o puteam şterge din material. Mă deranja doar faptul că alternam puțin ca stări, între fiorii mei şi un patetism natural de care l-aş fi putut acuza, datorită pomenirii frecvente a acelui cuvânt. Îmi luasem în sfârşit un ton degajat, aşteptând momentul în care bătrânul pădurar îşi va începe propriu-zis povestea.

— Te întrebi de ce vorbesc de moarte? mă ghici, tulburându-mă.

— Ca să fiu cu totul sincer: da. Curiozitatea stă în firea lucrurilor. Vă ascult cu plăcere.

— Aşa e. Moartea vine întotdeauna cu plăcere.

Am înghițit în sec, privindu-mi pentru o clipă chipul în vitrina prăfuită din spatele noptierei. Era unul crispat şi uimit. Total necunoscut mie.

— Copile, tu n-ai nici o vină, continuă, cu îngăduință.

Mă aflam, oarecum, în ceață, dar înțelesesem în sfârşit că bătrânului îi plăcea să-mi joace curiozitatea. Că interlocutorul meu îmi va dezvălui misterul, doar dacă el-însuşi va dori acest lucru. Sau dacă va avea vreun interes să-mi spună povestea. Fapt care nu mai depindea de munca mea de jurnalist. Trebuia doar să aştept.

— M-a blestemat pădurea în care mă pierdusem cu ani în urmă. Muntele si codrii! Era în firea lucrurilor, aşa cum spui tu, băiete. M-au blestemat, când le-am tăiat copacii…

— Spuneați ceva de cineva. O anume “ea”, am întors eu subiectul. O femeie, bănuiesc… încercam eu să-l ademenesc cu vorba, pentru că simțisem că omul ar fi putut să-mi spună tare multe şi timpul se scurgea apăsător în odaia în care mă simțeam ca în interiorul unui copac.

— Femeie? Nu! zâmbi el câteva secunde, în timp ce-mi deschideam geanta cu reportofonul şi agenda pentru notițe.

— Fiule, aşa cum mă vezi, am fost pădurar la viața mea, mai mult decât bărbat la casă. Iar femeia vieții mele, mi-a fost nevasta. Ea m-a suportat cu toate câte le-am avut. Nu, nu. Nu de femeie voiesc eu să-ți spun. Nu!

Omul vorbea apăsat, abia sufla cuvintele cu o voce tabacică, hodorogită. Aveam în față un interlocutor dificil. Trebuia să am răbdare până la capăt.

— N-am povestit până acum despre ea. Poate mi-a fost prea greu. Sau poate că am fost eu prea egoist sau laş. Dar acum, mi-a sosit vremea. Şi să mai ştii tu… că nu eu am ctitorit râul acela, cum îi spuneți voi, purpuriu. Ci ea! Edna mea.

Bătrânul nu era senil, dimpotrivă. Îi citisem în cele două-trei replici o luciditate feroce dar şi o adâncă frustrare. De aici încolo avea să-mi povestească totul. L-am lăsat să înceapă şi într-adevăr, nu l-am mai oprit până la sfârşitul conversației, decât doar două-trei întrebări ajutătoare.

— Băiete, nu mai am nimic pe hârtie, despre ea. Totul a rămas aici, spuse, făcând un gest cu degetul arătător spre tâmplă. Atât cât mai vreau să-mi amintesc.

— Să începem atunci! Vă ascult!

— Mda… Poți să-mi duci departe povestea. S-o porți după tine până unde vrei tu. Doar să nu-mi dai nicăieri numele. Şi aşa mă ştiu pădurile de pe nu mai ştiu câte ținuturi.

— Fiți liniştit, voi păstra anonimatul!

Muntele şi pădurea, înainte de a se naşte râul.

Cu acordul său dat dintr-o singură privire ageră, mi-am pornit reportofonul şi l-am lăsat pe bătrânul pădurar să-şi spună în voie povestea.

— Trecuseră câțiva ani buni de când locuiam în Pădurea Platanilor. Mai precis la capătul ei, care se întindea spre creasta muntelui Malachit. Nu ştiu cum i-o mai fi spunând acum. Pe laturile dinspre Nord ale munților se aflau câteva peşteri explorate cândva demult de căutătorii de aur. Dar pustii, de-acum. Aproape de creste se întindeau stejari şi mesteceni în sihle pe dealuri şi nimeni nu se îngrijise de drumul forestier din munte, până să ne instalăm noi acolo. Bătrânii spuneau că nici un pădurar n-a rămas mulți ai prin zonă, din cauza tornadelor şi a climei care se schimbă de la o săptămână la alta. “Şi apoi tinerii nu mai iubesc natura!” aflasem tot de la bătrâni şi aşa părea a fi. Căci ei se dădeau pe lângă oraş, care-i înghițise în clădirile cele noi şi confortabile.

Sătucul de la poale era animat de bătrâni. Din loc în loc se mai iveau câteva familii cu doi-trei copii, iar Urbetul de acum se întindea mai la Sud, nobil, intim şi uşor rece. Cu acele clădiri de piatră umbrite de munți şi construite de fruntaşii ținutului. Dar liniştit şi renumit pentru târgurile duminicale şi făbricuța de locomotive cu abur. Ne obişnuiserăm cu locul. Eram stabiliți de câțiva ani buni. Aveam o mică fermă, iar copiii erau mai mult prin oraş decât pe acasă. Începuseră să meargă pe la şcoli, ba chiar le şi plăceau fetele de-acum, şi porneau la drum toată ziua cu motoreta sau cu bicicletele, hoinari, mai mult pe departe, decât pe-acasă. N-aveau ei grija pădurilor şi nici nu mi-aş fi dorit una ca asta. Şi apoi n-aveam nici noi grija lor, că erau buni, isteți şi năzdrăvani. Sănătoşi şi drepți, ca vlăstarii de mesteacăn. Aşa că o duceam binişor aici, în căbănuța din lemn, pe care soția mea şi-o dorise din totdeauna, ca un adăpost liniştit pentru vremuri târzii. Ea purta mai tot timpul grijile casei, iar eu eram pe-afară, cu ferma şi pădurea. Îmi lipsea uneori zgomotul oraşului. Atunci porneam camioneta şi treceam dealul, dincolo, în Urbet, sătucul sau micul orăşel, cum îi zice acum, al doilea, de la poalele muntelui. Mai cumpăram provizii sau vindeam câte un cal sau câte-o vită, căci aveam de-acum o mulțime. Dar asta se întâmpla rar, de câteva ori în an. Ne obişnuiserăm şi cu clima. Cunoşteam de departe semnele tornadelor. Ne construisem şi un adăpost sub casă, iar locul unde ne stabilisem îmi părea cel mai bun pentru noi, din toată regiunea. Îl căutasem mult până să aşez temeliile căsuței noastre din lemn.

Se spune că locul unde îți construieşti casa trebuie să fie binecuvântat. Trebuie să ştii că împrejurimile te vor pe tine acolo. Şi pentru asta trebuie să te îndrepți în acele locuri numai cu gândul cel bun. Să fii în bună înțelegere până şi cu aerul care te înconjoară. Să ți se binecuvânteze traiul, altfel pământul se va scutura, în timp, de casa ta. Sau lemnul din care-ți construieşti locaşul, să nu fie tăiat din copacii tineri pe care i-au sădit oamenii prin grădini. Adică lemn din arborii îndrăgiți de pe lângă case, căci omul şi copacul sunt cei mai buni prieteni, se spune. Noaptea, arborele îi intră omului în suflet când visează, şi-l învață cum să pătrundă tainele pământului cu rădăcinile. Apoi îi înălță prin lemnul său gândurile până sus, spre degetele sale din ramuri şi frunze. Apoi până mai departe. Şi apoi, acolo unde furnica, îl vede în fiecare noapte, printre muguri, pe Dumnezeu.

Ştiam multe poveşti de pădurar la vremea aceea şi chiar întâmplări adevărate. Şi pe undeva mai şi credeam în ele, pe jumătate. Însă, pentru că şi copiii m-au îndemnat şi soția la fel, am ținut cont ca toate să fie în bună orânduială cu natura. Cu legendele şi poveştile ei. Adică, să nu deranjăm

muntele şi pădurea, care trebuia să ne găzduiască în sânul ei, ca o mamă blândă. Iar eu, pădurarul aşezat în acele locuri, să o apăr de toți duşmanii ei.

Semnele erau bune. Pădurea ne primise, doar eram oameni aşezați, dar mai ales, animați de gândurile cele bune. Aşa că de-a lungul a câtorva ani bunicei, am trăit în pace şi bună-cuviință, acolo aproape de creasta muntelui, îngrijind şi ocrotindu-i codrii. Mai sus de fermă, acolo spre stâncile albastre, cum le spuneau oamenii locului, era un luminiş cu şapte stejari bătrâni şi lucernă proaspătă, în veci nepăscută de capre. Căci pădurea mea nu era o întindere prea mare, dar avea ciute, fazani, păsări de munte, iepuri, mistreți, vulpi, rozătoare de toate soiurile şi câteva familii de urşi paşnici. Şi-apoi ne-am bucurat adeseori că locul căsuței noastre fusese bine ales. În zonă erau alunecări de teren, însă la noi, pe-o rază de aproximativ o milă, nu se mişcase nimic, niciodată. Ne adaptaserăm repede. Parcă acel loc era anume lăsat pe lume pentru noi, ca să trăim împreună, fericiți. Braconieri nu apăreau prin zonă, doar câțiva alpinişti mai suiau până spre stânci şi opreau din când în când la noi, să mai ceară apă rece din fântână. Primăvara şi toamna, sărmanii satelor, urcau să culeagă ciuperci pentru comerț. Ne ştia tot ținutul ca “familia pădurarului”, iar dacă mai poposea cineva pe la noi, îi cinsteam ca pe oaspeți de onoare. Însă rar primeam vizite. Ce să mai spun, trăiam fericiți cu pădurea-mamă, pe care, cu dragoste o îngrijeam! Şi care, cu dragoste ne primise!

Era un februarie cald şi aşteptam primăvara. Căci soarele ne dăduse semn că vrea să încălzească mai devreme vârful muntelui, unde aproape că nu se mai ivea nici o pată albă de zăpadă. Simțeam primăvara cotropindu-mă pe dinăuntru. Băteam pădurea cu pasul de dimineața până în miezul nopții, tăind ramurile uscate şi curățind frunzele de toamna trecută de printre potecile mai umblate. În anul acela nu-mi mai stăpânisem pasul prin pădure. Şi parcă tot mai mult din timp mi-l petreceam pe lângă platani şi stejari, căutând verdele crud, printre arbori.

Într-o noapte, mă trezi de cu zorile în cap, un scâncet de animal, cum nu mai auzisem. Mi-am luat degrabă puşca, baioneta, lanterna cea puternică, cuțitul, o făclie şi binoclul de vânătoare. Le-am îndesat în ruxac, cu mare grabă, să pornesc spre creastă. Când am păşit afară din casă, am auzit din nou acel strigăt, mai puternic de data aceasta. Soția şi copiii dormeau dulce, aşa că nu i-am trezit, ci am pornit degrabă către locul dinspre care auzisem țipătul. Ştiam că nu era prea aproape, pentru că noapte fiind, sunetele pătrund zările în linişte peste mile, până spre zări-

departe. Şi cunoşteam locurile de cum se împrăştie sunetele în ecou, chiar şi noaptea. Am mers cale de-o poştă doar la călăuza lunii, şi-a lanternei. Mă opream ici-colo, unde ştiam gropi sau stânci răzlețe, căci era un jumătate de februarie de-acum călduț şi primitor, iar eu cunoşteam locurile, ca-n palmă. Când m-am apropiat de stâncile albastre, dincolo de peşteră, am auzit a treia oară sunetul. Cu mult mai puternic. Am ascultat o clipă, dar picioarele începuseră să-mi tremure din frica de-un animal necunoscut şi turbat. Sau din frică de braconieri sau de răul pe care îl pot aduce pădurii mele. Pentru prima dată mă temusem de când trăiam în munte. Şi asta, poate pentru că nu recunoşteam sunetele. Dar simțisem o pradă în acel glas, sau un animal suferind. Tulburat. Țipătul suna a jale, a durere, a pustiu şi urât. Şi aşa trebuie să fi fost, căci învățasem deja că pădurea respectă şi ea în timpul nopții, somnul viețuitoarelor. Iar lupi nu mai erau demult prin ținut, îi alungaseră furtunile din anii trecuți. Am stat nemişcat, ascuțindu-mi auzul, cu un deget pe lanternă şi altul pe trăgaciul puştii. Tufişurile au început să se mişte. Intuisem un prădător de noapte şi un ierbivor în rană. Din peşteră mă priveau doi ochi fosforescenți, iar sunetul venea tocmai de acolo. Am făcut un pas lateral şi în momentul următor, animalul a țâşnit de un metru şi jumătate în sus, asupra mea. N-am stat pe gânduri nici o secundă. Instinctiv, am descărcat un glonte cu aer comprimat în el. Animalul s-a prăbuşit tăcut, iar eu am reuşit să mă apropii de peşteră. Am aprins lanterna, m-am apropiat şi-am înmărmurit pe loc. Era un pui de cangur!

Edna, cangurul meu.

După aceste cuvinte bătrânul se opri şi înghiți în sec de câteva ori, respirând sonor şi reaprinzându-şi tacticos, pipa. Mă îndemnă să-i torn vin dintr-o butelie mare într-o ulcică, ”vin făcut din via de pe casă” , mă rugă să beau şi eu, abia apoi îşi continuă, fără să ezite, povestea.

— În prima clipă crezusem că e un iepure uriaş, sau un pui de căprioară, dar nu. Era chiar un pui de cangur, pe care-l rănisem uşor într-unul din membrele superioare. Priveam stupefiat. Puiul tremura din tot trupul. Când m-am aplecat spre el, a strâns încet din ochi, dându-şi urechile pe spate. S-a întins uşor spre mine, mirosindu-mi hainele. A început să-mi lingă palma dreaptă. Încă mă dureau degetele care apăsaseră pe trăgaci. Şi nu-mi venea să cred. Un pui cât un mieluț, cu blana udă, părăsit,

abandonat, al nimănui, în vârful unui munte, aproape înzăpezit. “Al meu eşti!”, i-am spus cu glas gâtuit de emoție, în şoaptă. Puiul tremura puțin, dar se lipea de piciorul meu. Nu se temea de mine. Era cum nu se poate mai blând. I-am privit rana din picior. Era superficială. Nu, nu se poate, visez, mi-am spus. Ce-am făcut să merit eu aşa o bucurie? Vino la mine, puiule abandonat! Puiule mic! Al cui eşti tu? Şi Doamne, de unde mi-ai apărut aici? mă bucuram eu, pentru că nu văzusem cangur decât în copilărie, când venise circul la noi în oraş şi atunci doar de la distanță, din ultimul rând al arenei. Iar pui de cangur, chiar nu întâlnisem niciodată pe meleagurile noastre. Am să te îngrijesc ca pe copilul meu! i-am spus, cu voce tare, întocmai ca unui copil. Eşti bolnăvior sau numai singur şi supărat? L-am şters de sânge pe lăbuță şi l-am luat în brațe. L-am privit din toate unghiurile. I-am mişcat uşor membrele, gâtul, coada, căutându-i alte răni sau lovituri. La lumina lunii, numai ochii umezi îi scăpărau, uimitor. Mi s-a vârât imediat în haina de fâş, descheiată. Era o minune de la Dumnezeu! Un pui de cangur apărut, nici nu ştiu de unde, în pădurea mea. Căzut din cer, parcă. Un pui al meu, blând şi singur pe lume. Un pui rănit uşor şi supărat. Al meu eşti! repetam râzând ca un nebun, învârtindu-mă într-o parte şi-n cealaltă, de bucurie. Acum eşti al meu pentru totdeauna! i-am promis eu, ascultându-i sau simțindu-i inima care-i bătea cu putere, în haina mea! În brațele mele! La pieptul meu!

L-am vârât în ruxac şi-am coborât creasta, cu el în spate, abia atingând cu picioarele potecile. Alergând, sau aproape zburând, spre casă. Nu-mi dau seama câte luni să fi avut când l-am găsit, dar era încă sensibil şi părea uşurel neajutorat, cu toate că putea să salte liber pe propriile-i picioare. Doar că-i lipsea încrederea în el, curajul de a se mişca în voie. Şi era uşurel slăbit, speriat şi nehrănit.

Nici nu ştiu cum şi în cât timp am ajuns cu puiul la lemnărie, şopronul unde îmi mai pierdeam vremea uneori, sculptând în lemn. L-am pus pe-un morman de rumeguş, cu ruxac cu tot, lăsându-i loc să poată scoate capul afară. Puiul s-a liniştit şi multă vreme de atunci încolo l-am hrănit cu lapte de capră, pe care l-a sorbit fără probleme, din primele clipe.

În dimineața aceea, soția mea împreună cu copiii trebuiau să plece pentru două săptămâni, în vizită la mama. Eu rămăsesem în şopron cu puiul, hrănindu-l, spălându-i rana şi adormindu-l acolo, în ruxac. În zori, băiatul cel mare m-a strigat de câteva ori să-mi dea de ştire că sunt gata de plecare. I-am îmbrățişat pe rând, fără să mai scot o vorbă.

— Unde-ai fost, tată? îmi amintesc şi acum vocea lui tânără, atât de dragă mie.

— Am fost pe creastă. Mergeți cu bine! Şi aveți grijă de mama! Mă descurc eu singur, fiți

fără teamă!

Nu le-am spus ce fel bucurie ascunsesem eu în lemnărie. Ştiam că pădurea nu e un lucru care să-i intereseze. Şi nici nu-i obligasem niciodată să o iubească sau să devină şi ei pădurari, dimpotrivă. Însă, familia mea îmi respecta munca şi preocupările. Soția, adeseori mă asculta când îi povesteam despre arbori şi animale, dar mă lăsa să cutreier potecile muntelui, de unul sigur. Aşa că hotărâsem pe moment să nu le mai spun nimic.

În cele două săptămâni, aproape că l-am pus pe picioare. Ruxacul meu era chiar locul care i-a priit de minune. Şi laptele de capră. Dar ce-i plăcea cel mai mult era când îl luam cu mine pe munte. Îl purtam în ruxac, în spate. Şi prezența mea îi făcea bine. Dar şi eu, drept să spun, când îl vedeam, uitam de toate grijile din lumea asta. De cum intram în şopron, puiul îşi ridica urechile şi mă privea cu nişte ochi umezi de catifea, cum nu mai văzusem eu vreodată. La scurt timp, urechile îi deveniseră din nou reci, botul umed, iar blana îi era de un cenuşiu lucios, aproape albastru, cu mănuşi maronii - aşa-i spuneam blănii care se închidea la culoare în jurul membrelor şi spre coadă. S-a adaptat uşor cu clima şi cu hrana pădurii. Cu singurătatea, atunci când nu-i eram prin preajmă. După ce s-au întors ai mei, tot nu le-am spus de noul meu tovarăş. Şi tot aşa s-a întâmplat atunci: câte două săptămâni stăteau cu mine, acasă, iar în celelalte două, plecau la mama. Aşa că eu rămâneam câte două săptămâni, zi şi noapte cu ea. Cu Edna mea.

Uitasem să spun, puiul meu de cangur era o fetiță. Şi nu ştiu, poate pentru că era femelă, avea acei ochi blânzi şi umezi de catifea, sau aşa era ea. Dar ştiu că în doar câteva zile după ce o găsisem, cangurul meu se ataşase aproape nefiresc de mult, de mine. Poate pentru că-i lipsea mama. Sau familia ei de canguri, poate. Când ieşea din ruxac se împleticea în picioarele mele sau mi se suia în brațe, ca un copil, după cum, chiar eu o obişnuisem.

Am hrănit-o la început cu lapte de capră. I-am dat, în timp şi vitamine. Aveam de la veterinar câteva rămase de peste iarnă, de când slăbiseră caprele. Apoi, când au dat frunzele şi iarba, a început să mănânce fără să aleagă prea mult, tot ce găsea prin pădure. Dar numai din mâna

mea. Aşa că îi culegeam eu frunze, rămurele tinere şi iarbă. Adaptarea cu pădurea a urmat firesc. Chiar mai bine decât m-aş fi aşteptat, atunci când am găsit-o. Era un animal sănătos, însă privat de afecțiunea mamei. Pierdut de grupul de canguri unde se născuse, încă prea devreme. Aşa că l-am luat să-l îngrijesc ca pe un copil al meu. I-am fost eu mamă şi tată, prieten şi tovarăş de joacă. Pentru că puiul meu, era un animal jucăuş, care mă provoca mereu. Mă veselea şi-mi devenise cel mai bun tovarăş când ieşeam de veghe prin pădure. La început i-am spus Etna. Pentru că apăruse ca un vulcan în viața şi-n sufletul meu. Izbucnise în mine odată cu apariția ei, un soi de energie pe care n-o mai stăpâneam. Prezența ei mă bulversa. Unii spun despre cangur, că ar fi un animal ciudat. E drept, şi mie acest pui îmi păruse deosebit, încă de la început. Însă, doar pentru că era prea fragil şi prea puternic, în acelaşi timp. Blând şi trist, jucăuş şi îndemânatic, liber pe tot muntele şi totuşi, cu voia lui, dependent, acest animal, pe cât era de vulnerabil, cam tot pe-atât era şi de puternic. Aceasta fiind singura ei ciudățenie sau singurul lucru pe care nu mi-l explicam. Dar ea era cu totul a mea, ca un copil pe care nu doreşti să-l împarți cu nimeni. Cu timpul, din Etna i-am spus Edna, după cum se pronunță, mai uşor. Edna, cangurul meu. Edna mea.

Vara aceea a venit din primele luni cu secetă, peste noi. Oamenii îşi cosiseră grădinile iar babele făceau descântece să vină ploaie. Îşi doreau fiecare un lac sau măcar un pârâu, din care să-şi ude grădinile şi lanurile ce se scuturaseră prin crăpături de pământ, încă înainte de vremea culesului. Numai muntele îşi păstra răcoarea şi aduna norii din când în când în jurul lui, ca o plapumă de ozon, chiar şi-n cele mai calde zile. Mie-mi plăcea să cutreier spre vârful muntelui încărcat şi soția mă întreba adeseori: “Iar te-ai plimbat printre nori? Mi-ai adus ceva, de-acolo din cer, de sus?” Ți-am adus, ți-am adus: un pupic şi-o floare-n plus”, o sărutam eu cu drag, aducându-i adeseori câte o floricică de pădure.

Două-trei tornade uscate se abătuseră tot atunci peste sătuc şi mulți priveau spre munte încruntați, ca şi cum pădurile mele ar fi avut vina secetei sau a vânturilor turbate. În fapt erau un fel de curenți de aer rece, veniți cu viteză mare dinspre ocean, care se izbiseră piept în piept cu fierbințeala uscată a pustei. Furie care se încăieră chiar aici, deasupra oraşului, învârtind pe sus acoperişuri şi smulgând crengile mai uscate ale copacilor, din împrejurimi.

Oamenii începuseră să-şi vândă animalele. Atunci am început să le cumpăr caii. Mi-am construit grajduri mai mari şi încetul cu încetul mi-am

înmulțit herghelia. Unii săteni îmi propuseseră să-mi fac o stână şi să mă ocup de oile împrejurimilor. Nu le-am dat un răspuns clar niciodată. Însă ei aveau să înțeleagă că nu şi-au găsit omul bun de păstor. Şi nu că nu m-aş fi descurcat cu oile, ci pentru că, în cele din urmă, ar fi fost o muncă lipsită de entuziasm şi satisfacții.

Încet, încet ne apropiaserăm unul de altul, eu şi cangurul meu, începând a ne cunoaşte din ce în ce mai bine. O examinam de câte ori aveam ocazia, mai ales pe la începuturi. Şi chiar nu-mi păru niciodată un animal ciudat, aşa cum se spune. Doar singuratic şi foarte sensibil. Poate picioarele şi coada îi erau ceva mai deosebite, sau salturile ei. Căci da, salturile, trebuie să spun că mă fascinaseră întotdeauna la ea. Aveam impresia că poate să se înalțe sus de tot. Uneori chiar până peste casă. Doar că nu se întrecea foarte des în sărituri înalte. Însă, până la urmă, nici nu era ceva cu totul ieşit din comun. Şi caprele munților saltă stâncile. Şi dacă apuci să le vezi, nu ți se mai pare atât de ciudat felul în care se deplasează cangurii. Îmi amintesc, odată s-a speriat de nechezatul unuia dintre cai şi mi-a sărit de pe loc, până în tavanul lemnăriei. Dar în scurt timp avea să se obişnuiască şi cu împrejurimile, cu animalele, cabana şi copiii, pentru că n-am putut să o ascund la infinit. Apoi cu obiceiurile noastre, cu motoreta şi camionul. Cu tot ceea ce se înscria în traiul nostru de zi cu zi, Edna se acomodase. Şi ea mă privea adeseori nemişcată, atunci când sculptam sau când cântam seara la chitară, la fluier sau la frunză. Ori când mă ocupam de pădure. De casă nu s-a apropiat niciodată. Cu toate că ştia bine că noaptea mi-o petrec acolo. Eram convins că priveşte şi pricepe mult mai mult decât îmi lasă mie de înțeles. Într-adevăr, atenția acestui animal era captată de multe ori, de mine, stăpânul sau tovarăşul ei.

Odată cu Edna, întinerisem fără să simt. Aveam putere şi elan de muncă. Străbăteam de două ori atâta drum cât făceam înainte. La început cu ea în spate, apoi cu ea pe lângă mine. Atunci când o purtam în ruxac, avea priveliştea muntelui lăsată în urmă. Rămânea cu paşii, locurile pe unde trecusem şi nu imaginea care i s-ar fi arătat din față şi pe care ar fi avut-o privind lumea din marsupiul mamei sale. Cu toate astea, nu s-a desprins niciodată din ruxacul în care o purtam, când o luam cu mine prin pădure. Acolo se simțea în siguranță. Iar mie îmi plăcea să o duc după mine peste tot şi mai ales să o ocrotesc ca pe un pui ce-mi era. Odată cu mine a învățat să simtă deplasarea cu pasul omenesc. Iar salturile înalte, le făcea de multe ori când nu eram şi eu prin preajmă. La început n-am băgat de seamă, apoi am înțeles că pentru ea diferența dintre mers şi salt era una foarte mare. Adică

pe ea o preocupa felul în care ne deplasăm, eu-omul şi ea-cangurul. Sau diferența pasului față de salt.

Copiii au privit-o la început ca pe o ciudățenie sau ca pe "o păsărică de-a lui tata", apoi au ignorat-o total. Pe soție nu părea să o intereseze, cum nu cred că o interesau nici celelalte animale ale noastre sau pădurea. O acceptase pe lângă noi. Deşi, de multe ori o vedeam la fereastră privindu-mă în zare, în munca mea cu ferma sau cu pădurea, niciodată nu i-am ştiut gândurile, dacă ele ar fi fost potrivnice. Mă ştia bine că nu-mi place dojana. Ea avea grija casei, a copiilor şi a mea. În rest, Dumnezeu cu mila! Iar eu o iubeam pentru asta.

Îmi amintesc că într-una din săptămânile în care ai mei erau plecați, intrasem în lemnărie să sculptez câte ceva, dar aveam o durere groaznică de cap. Nici nu mă gândeam să cutreier pădurea, doar să stau puțin în şopron, să mă liniştesc de amețeală şi durere de cap. Atunci Edna îşi pierdu răbdarea, luă ruxacul şi mi-l puse în brațe, sărind spre uşa lemnăriei. Eu mi-am legat invers ruxacul, adică în față şi am început să sar ca şi ea pe două picioare. Edna se opri brusc, lăsându-mă pe mine să sar de unul singur. Am înțeles că nu-i plăcuse gestul meu. Am început să râd, gândindu-mă oare ce putea să-i treacă ei prin cap văzând ditamai omul sărind în două picioare, ca un prost? Şi pe loc, toate durerile de cap îmi trecuseră. De atunci Edna mea n-a mai urcat în ruxac, ci venea pe picioarele ei, alături de mine, prin pădure. Când ne pregăteam de drumeții, îmi aducea ruxacul, iar eu îl purtam după mine, ca pe un marsupiu detaşabil şi gol. O dată cu mersul pe picioare, Edna avea să afle o altă perspectivă asupra muntelui, decât aceea pe care i-o oferiseră locurile lăsate în urmă, când privea din spatele meu, într-un mers omenesc.

În primăvara aceea primisem un număr mare de puieți de platan. Şi căutasem un loc în care să-i sădesc. Trebuia să mă gândesc la un loc bun. Să-l caut pe hartă, să verific pământul, scorburile şi vizuinile pădurilor. Să nu fie un teren uscat sau sterp, aşa că mă pornisem din timp spre căutare. Edna mi-l găsise! Undeva sus, aproape de creastă, la marginea luminişului cu lucerna grasă. Şi de-atunci am început să ne sădim împreună platanii.

Uneori ne opream amândoi să privim depărtările de acolo de sus, de pe creastă. Nicăieri nu văzusem ceruri mai frumoase ca aici, poposind cu Edna deasupra piscului nostru şi mă gândeam că Dumnezeu mi le dăruie din când în când, pentru grija ce-o purtam pădurii. Aerul tare de munte şi seninul ne umplea piepturile cu albastrul nemărginit şi codrii, cu verdele viu

şi proaspăt. Cu gâtul întins şi ochii de catifea, Edna privea şi ea neclipind, peste păduri. Eram cei mai fericiți prieteni!

În scurt timp înțelesesem că în prezența mea, tovarăşa mea de drumeții, nu-şi dorea să fie un simplu cangur. Aşa cum pentru copii, părinții sunt exemple, pentru ea, reprezentam un model de comportament. Mă privea adeseori şi fără să mă imite neapărat, simțisem că ea şi-ar fi dorit să fie ca mine. Înțelesesem şi de ce. Încerca să comunice cu mine. Ar fi vrut ca noi doi să fim croiți din aceeaşi specie. Dar ce mi s-a părut curios întotdeauna, a fost că Edna nu şi-ar fi dorit ca eu să fiu un cangur. Ci ea să fie un om. Poate prietenul meu, poate copilul meu sau poate, doar pentru a-mi fi mai aproape, însăşi femeia mea. Sau toate trei la un loc. Nu ştiu cum percep animalele noțiunea de familie. A trecut ceva timp până mi-am dat seama că ea se codea să facă salturi înalte în fața mea. Şi asta se întâmpla, pentru că Edna ar fi vrut să umble. Până când i-am arătat că un cangur trebuie să sară şi că mie îmi face plăcere să o văd comportându-se ca un cangur sănătos, şi adevărat. Era mărişoară deja, când am prins-o cu putere de membrele superioare şi am început să salt în sus cu ea împreună, atât cât m-au ținut picioarele. La câteva secunde aveam să învăț ce înseamnă să te desprinzi de sol, în salturi uriaşe. Să te înalți şi să cobori, jucându-ne doar noi doi împreună, de-a aerul şi pământul, ca un om şi un cangur sau ca un cangur şi un om.

Vestea se răspândi repede. În câteva luni tot ținutul aflase de “cangurul pădurarului”. Vara trecu teribil de repede şi Edna se înălță cam cu un metru în plus şi se împlini, rămânând la fel de jucăuşă şi hazlie ca odinioară. Se hrănea singură, mai mult chiar, îmi aducea şi mie frunze şi fructe sălbatice de pe creastă. Fără să-mi fi dorit dinadins acest lucru, petreceam tot mai mult timp împreună. Şi parcă nu ne mai săturam unul de altul. Acest animal mă amuza teribil. Parcă Dumnezeu mi l-ar fi trimis acolo în pădure, doar pentru mine. Pentru că, într-adevăr ea nu trăia decât pentru mine şi pentru a-mi veseli zilele, pe munte. Doar că eu, pe lângă ea, mai aveam şi familia pe care o iubeam nespus. Familia ei eram doar eu, atunci când stăteam împreună. Şi chiar şi când nu-i eram prin preajmă, ea se preocupa mereu să culeagă câte ceva pentru mine, eu, prietenul ei, părintele ei, familia sa. Aproape zilnic sădeam câte un pui de platan sau chiar doi, împreună. Devenise deja un obicei, aproape ca un ritual. Eu alegeam locul, ea săpa groapa. Eu sădeam copacul, ea astupa rădăcinile. Am fi putut sădi mai mulți deodată, însă nouă ne plăcea să păstrăm ritualul pe care, cu mare plăcere îl respectam, din două în două săptămâni, atunci când umblam

aproape tot timpul prin pădure, împreună. Cu ochii umezi, cu năsucul rece şi blănița lucind, cu botul ei de ierbivor blând, trupu-i robust şi cu blândețea-i vulnerabilă, în singurătatea şi felul ei unic de a se comporta, Edna părea cel mai sensibil animal pe care îl stăpâneam. Sau cea mai sensibilă ființă din câte întâlnisem. Ştiind-o astfel, n-aş fi suportat ca cineva să-i facă vreun rău, vreodată. De cum ieşeam din casă, eram nedespărțiți. Chiar şi când mă îngrijeam de celelalte animale, Edna venea cu mine. Mă urmărea în timp ce le hrăneam sau le curățam grajdurile. Cu vitele şi caprele se înțelegea bine sau binişor. Caii însă, simțisem din prima clipă că pentru ea reprezentau o problemă. Pe cai nu i-a plăcut, de la bun început. Şi unii dintre ei nechezau şi dădeau din copite, când Edna se apropia în salturi mici, de ei. Dar caii, erau slăbiciunea mea şi Edna simțise asta.

Toamna coborâse blajin şi arămiu peste pădurile mele şi-ale ei de-acum, iar noi devenisem de nedespărțit. Începusem să dorm în lemnărie. Îmi amintesc, prima dată când m-a supărat eram pe una din cele mai înalte creste. Mai precis, pe stâncile albastre. Ne cunoşteam deja destul de bine şi mai ales, ne intuiam mişcările, aşa încât amândoi, cam în aceeaşi clipă, am zărit o floare de colț minunată, la poalele unei stânci acoperită cu muşchi. Edna s-a apropiat de stâncă adulmecând. Atunci am strigat la ea cu toată puterea, lovind-o cu un toiag peste spate. M-am aplecat, am rupt floarea, încercând să o smulg cu rădăcini cu tot şi să i-o duc soției. Voiam să-i fac o surpriză. Un gest simbolic. Edna m-a privit cu ochii ei de catifea, mai umezi ca de obicei, urmându-mă fără să mai facă tumbe, în drumul spre casă. Am răsădit floricica în grădină, dar n-avea să trăiască acolo. A doua zi m-am trezit cu 7 flori de colț, cu un morman de castane şi alune sălbatice, cu mere pădurețe, crenguțe de păducel şi cătină, ferigi, ghinde şi lucernă. Şi câteva flori de munte, adunate grămadă în spatele casei. I-am întrebat pe ai mei dacă ştiu ceva despre acea grămăjoară şi în scurt timp înțelesesem că Edna mi le-a adus din pădure, fără să fi aflat vreodată de ce. Sau care ar fi fost scopul să mi le dăruiască. Soția s-a bucurat, însă eu turbasem de furie, pentru că nu-i culesesem chiar eu, cu mâinile mele, acele flori rare. Aproape o săptămână nici măcar n-am privit-o pe Edna şi nu i-am adresat nici o vorbă, măcar. Pentru că eu vorbeam cu Edna şi ea înțelegea deja multe cuvinte. Probabil mă apucaseră pe moment nişte orgolii nebuneşti de bărbat tânăr şi egoist. Căci mă înfuriase cumplit acel gest al ei. Acum când mă gândesc că ea mi-a dăruit hrană şi toate acele provizii şi flori, fără să ştiu de ce, doar ca să-mi facă mie o bucurie, mi se pare o minune, un gest rar întâlnit la un animal tot atât de rar. Un biet cangur singuratic. Acum îmi

pare rău că m-am purtat astfel cu ea, dar aşa simţisem în acele momente. Şi mai îmi pare rău, pentru că Edna suferea în tăcere, căci era cu adevărat un animal sensibil.

Tot în acea toamnă, veni de departe din Sud şi se instală în oraş un medic veterinar, un prieten de-al meu care lucrase înainte la grădina zoologică de la "Cascade". «Am auzit că ai un cangur femelă, îmi spuse. Eu îl am pe cangurul circului ambulant. E la mine acum. Mi l-au lăsat pentru că nu mai era eficient, adică nu mai răspundea comenzilor date de dresori. Mai precis, animalul nu mai era o sursă de bani pentru circari. Hai să-i împerechem, să populăm ţinutul cu "macropodos", ce zici? Şi apoi să ştii tu că şi ei ca şi oamenii, au nevoie să se împerecheze, din când în când, adică aşa e sănătos.» Nu mi se păru o idee bună, dar medicul insistă atât de mult până când mă convinse că Edna mea ar avea nevoie de compania unui mascul. I-am lăsat-o. Am urcat-o în camionetă şi am dus-o la Kin (un cangur slab, astenic şi brun; lipsit de viaţă, apatic, dar bine dresat). După ce au băgat-o în cuşca lui Kin, am plecat pe fugă, să nu-mi simtă lipsa. După trei zile mi-au adus-o într-o remorcă şi mi-au trântit-o, aproape inconştientă, în mijlocul curţii, legată la bot şi la picioare. Băiatului meu celui mic i-au dat lacrimile, crezând că e moartă. "Să-ţi iei cangurul nenorocit şi sălbatic şi să ţi-l educi înainte de a-l lăsa în contact cu oamenii! Blestemata! De cum s-a apropiat Kin de ea, a început să sară cu picioarele izbind în uşă, de se zguduiau toate cuştile. Apoi, cu toată puterea l-a pocnit pe Kin cu picioroangele ei mari, în cap. Şi ăsta a stat ca un bleg să-l bată nenorocita asta feroce. A început să-l muşte şi să-l lovească, de era să mi-l omoare. Apoi n-am putut să o mutăm în cealaltă cuşcă. Sărea şi scotea nişte sunete, cum rar mi-a fost dat să aud. O fiară sălbatică şi periculoasă! N-a vrut să mănânce nimic. Numai că nu scotea flăcări pe nas. Ţipa şi se izbea atât de urât, încât colegul meu a crezut că e turbată. E un animal periculos şi sălbatic. Să ţi-l iei şi să-l ţii departe de oameni şi de alte animale dacă vrei să ai bună înţelegere în zonă. L-am tranchilizat, altfel nu se mai putea cu el." E o femelă, i-am spus. "E un monstru!" mi-a răspuns, trântind-o pe fânul din faţa casei, legată cu funii groase, cu blana încâlcită în noroi şi cu răni pe pulpe şi pe piept. Mi s-a sfâşiat inima. Poate pentru că mă simţeam vinovat. N-ar fi trebuit să o las singură. Cred că de aici începuse totul. Adică, de la lipsa mea. Am spălat-o cu apă călduţă, i-am dezlegat legăturile şi am vegheat-o până şi-a deschis ochii. Cu privirea ei de catifea şi-a lăsat urechile pe spate şi m-a privit speriată, de frica pedepsei. N-am lovit-o atunci, pentru că-mi fusese dragă şi poate mă apucase puţin mila de cât de amărâtă mi-o

adusese medicul. Dar mă supărase prea tare, ceea ce aflasem despre ea. Mă făcuse de ruşine. Şi peste aproape două săptămâni, i-am arătat eu ce înseamnă furie.

Caii se înmulțiseră şi prinsesem un dor nebunesc de călărit. Primisem în dar o iapă frumoasă, maronie, pe care o botezasem “Fortuna”. Iapa tânără era zglobie şi avea un dor de ducă, de neoprit. Am dat târcoale grajdului o bucată de vreme cu ştiuleți de porumb şi cuburi de zahăr, pentru ea. Voiam neapărat să alerg cu ea prin poieni. Era iarnă şi Edna se îmbolnăvise. Nu mă mai ocupasem de ceva vreme de ea. Fortuna se dădea după mine pe zi ce trecea. I-am pus şaua şi urma să o încalec. De ieşit nu mai ieşisem pe creastă de câteva săptămâni şi în lemnărie îi lăsasem patru grămezi bune de fân, să aibă hrană pentru o vreme. Edna nu-mi mai apărea în față şi parcă mă bucuram. Sau poate nu mă bucura lipsa ei, ci nu-mi mai păsa dacă apare sau nu. Petrecusem prea mult timp împreună şi n-o mai vroiam alături. Iar ruşinea pe care mi-o aduse cu masculul de cangur, mă îndepărtase mult de ea. Nici nu simțisem că e bolnavă. Într-o vineri, când în sfârşit Fortuna era pregătită de alergat, am înşeuat-o, m-am suit în spinarea ei şi am pornit la galop. Călăream şi eram fericit. Un animal frumos şi supus. Când m-am îndepărtat de casă, Edna mi-a sărit în cale, dintre tufişuri, vârându-se printre picioarele calului. Atunci am simțit cea mai mare furie. Calul începu să o izbească printre copite, iar ea nici măcar nu riposta. Biciul meu şuieră în aer şi se opri de câteva ori pe trupul Ednei. Capătul sforii se agățase într-o sârmă groasă, apoi o lovi cu putere şi pielea îi puşcă, țâşnindu-i şiroaie de sânge de pe piept, labe şi de sub ochiul stâng. Atunci am auzit din nou acel țipăt ciudat, care mă trezi din somn când, de pui, o găsisem în peşteră. Un strigăt sfâşietor şi cumplit. Edna căzu la pământ. Dar nu m-am oprit. Am călărit-o pe Fortuna prin poiană cu gândul că în sfârşit o pedepsisem pe Edna, pentru ruşinea pe care mi-o făcuse cu masculul de cangur. De fapt, cam de atunci, n-am mai vrut să ştiu de ea.

Anul acela era blestemat.

După agerimea în care bătrânul pădurar povestise şi gesticulase din când în când, l-am simțit capabil să vină şi să participe la sărbătoarea semicentenarului. Adică, cu toate că era un om în vârstă, trebuie să fi avut acum în jur de o sută de ani, sau poate şi mai mult, părea apt pentru a face o călătorie şi a participa la eveniment. Până în acest moment fusese plin de

viață şi de putere de a povesti. Simțisem în vorbele lui patos şi viață. De parcă altcineva îmi povestise până acum şi nu acel bătrân țintuit în balansoar. Dar, pe măsură ce povestea, gesturile lui şi ceea ce confesa după câteva zeci de ani în care ținuse totul pe dinăuntru, acum îl copleşiseră, parcă. Încet, încet deveni sleit de puteri şi parcă, de viață. Povestind despre blestem, i se înroşi chipul. Oasele feței îi ieşiseră în evidență, pielea parcă i se uscase pe chipul ridat, iar mâinile îi tremurau, livide peste balansoar. L-am întrebat dacă se simte rău sau e obosit, pentru că transformarea mă speriase, dar mi-a răspuns negativ, insistând apăsat, să-mi spună în continuare povestea râului. Între timp, afară se întunecase şi aerul devenise din ce în ce mai umed.

— Iapa cea iute mă făcu să-mi uit pentru moment plimbările prin pădure cu Edna. Şi nu numai atât. Prinsesem o ură sau o ciudă inexplicabilă față de ea. Sentimente care mă făceau să nu-i mai doresc compania. N-am mai intrat în lemnărie deloc, iar ea îşi găsise un loc în care stătea singură, în pădure. Un drumeț mi-a spus că zărise un animal ciudat, dormind aproape de luminiş, printre puieții de platan. Uitasem de ei şi de ea. Sau nu uitasem neapărat, însă îmi doream cu tot dinadinsul să uit. Am îmblânzit apoi o altă iapă şi apoi alta şi tot aşa, călărind cu ele pe oriunde, doar ca să nu-mi întâlnesc cangurul, pe care aproape că-l uram, de-acum. Uneori îmi aminteam cum dimineața, îmi aducea pălăria din şopron în fața casei sau cum se învelea în haina mea impermeabilă, sărind de colo, colo. Cum făcea tumbe, culegând fructe de pădure. Cum îşi împărțea cu mine hrana, cum mă aştepta când intram în şopron întinzându-mi pălăria sau lăbuța, în semn de salut. Şi atunci călăream.

Era iarnă de-a binelea cu zăpadă şi viscol. Anul acela era blestemat. Un val de căldură pornise o avalanşă dinspre peşteri pe unul dintre munți, tulburând vizuinele pădurii şi măturând o latură a muntelui de omăt. Edna nu mai apăruse de o bună bucată de vreme. Într-o zi, după ce aflasem că ea doarme printre platanii tineri, în viscol, am căutat-o. Era fierbinte, aşezată într-o rână, pe o movilă de pământ, tremurând toată. Fusese bolnavă în ultimele săptămâni, sau chiar din lunile de iarnă încoace. Iar mie nici nu-mi trecuse prin cap să o caut. Rănile biciului meu încă nu-i erau închise. Am dus-o în lemnărie. Ştiam de la prietenul meu, medicul veterinar, că dacă îşi întinde picioarele şi îşi dă capul pe spate, nu e semn bun. Mai ştiam că aceste animale, deşi singuratice, suferă dacă le desparți de părinți sau dacă se pierd de frații, ori familie. Era slăbită şi bolnavă. N-am reuşit să o

hrănesc. Câteva zile am ținut-o în şopron şi am încercat să stau mai mult timp cu ea. Începuse uşurel să mănânce câte ceva, din mâinile mele. Prezenta mea îi făcea bine. O întrema rapid. Starea în care o găsisem îmi dădea ceva emoții. A început uşurel să se ridice. Atunci am hrănit-o cu provizii bune, să se înzdrăvenească. Răcise, era subnutrită şi foarte tristă. Medicul îmi spusese mai demult că puii de cangur plâng ca şi copiii, însă fără glas. Că li se umezesc ochii şi nasul. L-am contrazis de multe ori, căci dacă ar fi fost aşa, ar fi însemnat că Edna mea ar fi plâns aproape mereu. Nu, Edna nu plânge, sau cel puțin, nu din cauza mea, îmi spuneam mereu, refuzând să cred ca i-am făcut cel mai mic rău vreodată. Că era tristă, da, asta se observa de la distanță. Dar n-am vrut să cred nici o clipă că Edna plângea ca un copil. M-am mirat cum de refuzase înainte să mănânce. Doar avea provizii şi ştia de unde să se hrănească. Medicul m-a sfătuit să o las să doarmă acolo în şopron, până dau căldurile. Eram din nou, amândoi în lemnărie, însă ceva se modificase. Am încercat să comunicăm, examinându-ne gesturile. Cred că amândoi am fi vrut ca totul să decurgă cu bine. I-am adresat două cuvinte pe care le ştia, cu un ton ridicat. Ea şi-a lăsat urechile pe spate şi s-a aşezat la picioarele mele. Era un fel de a se căi, probabil. Nu ştiu. Poate şi eu ar fi trebuit să-i fi arătat într-un fel că-mi pare rău pentru ce-i făcusem. Doar o lăsasem în frig de înghețase acolo sus, lângă platani. Plină de răni, singură şi bolnavă. Însă, îmi era imposibil. Şi-mi era dificil să-i intuiesc suferința.

În scurt timp Edna părea că se înzdrăvenise. Doar că nu-i mai lucea blana şi nu mai făcea tumbe, când intra şi ieşea din lemnărie. Privirea ei era încă tulbure şi nu-i cunoşteam durerea. Parcă uneori îmi era dor de noi prin pădure, de ea, aceea veselă, sus pe creastă. Atunci intram în casă şi mă ocupam de copiii, sau mergeam în grajdurile hergheliei. Simțeam că ar fi trebuit ca totul să decurgă cu bine, doar mă întorsesem oarecum, către ea. E adevărat, continuam să mă ocup de cai, aproape zilnic, însă îi oferisem un loc pentru adăpost şi asta ar fi trebuit să o mulțumească, îmi spuneam. După ce şi-a revenit pe picioarele ei, m-a dus drept în grajdul cailor. Niciodată nu mai intrase acolo. De cum o simțiră, caii începură să necheze şi să se zbată în boxe. Ea se opri la Fortuna, care bătea din copite suflând puternic pe nări. Se aşeză în fața ei. Le-am privit pe amândouă. O iapă frumoasă şi-o femelă de cangur singuratică. Eram stăpânul lor. Şi eram derutat. Fortuna rupse boxa, sări peste noi şi se pierdu în pădure. Edna încremeni în fața ei. Atunci m-am înfuriat cum nu se poate şi-am alungat cangurul de lângă mine. Am luat biciul şi-am început să-l învârt în aer. Am

închis toate porțile, am alungat-o aruncând cu pietroaie după ea. Am închis lemnăria, grajdul, şoproanele, țarcurile şi-am strigat să mă audă tot muntele şi toți codri. Să dispară pentru totdeauna din viața mea!

Trecuse şi martie, iar aprilie era pe la mijloc. Dădea primăvara şi de acum nu-mi mai păsa dacă va mânca ceva sau nu. O clipă îmi amintisem de anul dinainte când îi prinsesem în blănița ghiocei. "Să nu te mai văd!" îi strigasem cu toată puterea şi într-adevăr îmi doream să n-o mai văd niciodată. Erau cuvintele care ieşiseră cu putere din mine iar acum le absorbisem înapoi, reîntorcându-se toate în mine, parcă şi mai adânc, tulburând pe dinăuntru, toată ființa mea. De cum ieşisem din grajd, afară se întunecă brusc ca şi în zilele cu eclipsă de soare. Am şi simțit un miros puternic de ploaie, căci norii stăteau să se adune, cenuşii, peste munte. Întunericul vestea o furtună puternică. Prima din acest an. Edna dispăruse pe poteci, spre creastă. Am intrat în casă şi mi-am pregătit familia pentru adăpost, în caz de tornadă. S-au ascuns câteva ore acolo. Eu am privit ploaia de la fereastră. O tornadă adevărată nu avea să vină, dar furtuna se dezlănțuia prin păduri, cu furie. Abia spre noapte târziu, ropotul dădu semne a se potoli. Copiii şi soția adormiseră toți trei în dormitor, iar eu priveam prin ploaie pădurea şi muntele, şoptind în fierbere cuvintele pe care le strigasem în seara aceea. Într-un târziu, ploaia se opri. Eu tremuram, din cap până în tălpi, cu dinții strânşi, scrâşnind din când în când şi transpirând din tot trupul. Am stat câteva ore apoi, privind cum pământul absoarbe şi curge apa la vale şi cum ramurile se scutură de picurii grei. Dar cerul nu devenise senin. Şi eu, cu-atât mai puțin. Mi-am luat ruxacul şi-am pornit spre creastă. Drumul era alunecos şi noaptea părea mai adâncă decât în alte dăți. Am trecut prin luminiş şi printre puieții de platan. Erau de-acum o mică pădure a noastră, prin care ea mă fugărise adeseori şi-şi făcuse ascunzători, din loc în loc. Am trecut printre cei o sută şi aproape şapte zeci de copăcei, dar nu era aici. M-am îndreptat spre stânci. Am găsit-o în peşteră, dormind. Am luminat-o cu lanterna. În jurul ei erau câteva mâini bune de ghiocei şi toporaşi. Dar şi pălăria mea cea veche, adusă de ea, acolo. Edna mă simțise. "Să nu te mai văd!" îmi zbârnâia prin toată ființa. Cu mâna stângă am prins-o de gât şi ea s-a întins spre mine. Eram în spatele ei fără să fiu în stare să-i mai privesc ochii de catifea. În dreapta îmi scrâşnise cuțitul, de câteva ori, încordat cu putere. "Să nu te mai văd!" îmi dicta vocea din mine, iar Edna lovi cu putere pământul umed al peşterii, în ultimele-i zbateri. Mâinile şi fața îmi erau ude. Şi capul şi hainele. Alunecam la vale. Simțeam pământul cum îmi fugea de sub picioare. Alunecam ud şi plin de

noroi. M-am îndepărtat de acel loc din care ieşi un jet gros de apă. Am fugit cât m-au ținut picioarele. M-am cățărat în sus pe stânci, spre partea cealaltă a crestei. Am privit câteva clipe. Apa curgea la vale ca un izvor întunecat. M-am îndreptat spre platanii dinspre partea cealaltă a crestei. Ultimii sădiți. Cu vocea după mine. "Să nu te mai văd!", alergam peste stânci. Norii se apropiară de munte. Tuna. Am dat să smulg copacii din pământul umed. Nici vorbă să iasă. Am scos toporul şi am început să-i dobor. Unul câte unul. Aşa cum îi sădisem. Privirea ei parcă se reflecta printre crengi, printre frunzele umede şi-mi tulbura mințile. "Să nu te mai văd!", strigam spre cerul plin de fulgere. "Să nu te mai văd!", doboram copacii unul câte unul. Jos spre vale, apele se învolburau şi vuietul lor aprindea furii adânci în mine. "Să nu te mai văd!", tuna din înalt. Câteva crengi se răsturnară în tumbe şi eu strigam către ceruri, iar muntele îmi răspundea în ecou, prin furtună: "Să nuu te mai văăăd!", "Să nu te mai văd!"

Anul acela era blestemat. Şi inima, dar şi mințile mele fuseseră la fel de nenorocite. Zdrobisem toți puieții. În oraş, clopotele începuseră să bată de cu zorile vestind o furtună, un vuiet sau izvorul de munte care dăduse buzna prin ogrăzile gospodarilor. A țâşnit cu putere, a inundat drumul forestier şi s-a coborât la vale, ca un şiroi puternic de sânge, pe trupul rănit al muntelui. Până la cabană ploaia mă spălă de roşu şi de negru. De pământ răscolit şi de furie. M-am strecurat în pat lângă ai mei şi-am dormit dus, câteva ore. Am visat o călătorie lungă ca un râu. Am visat glasul muntelui şoptindu-mi să plec din inima lui. Pădurea, blestemându-mă şi scuturându-se de cabana noastră. Pe Edna, alături de herghelie, şoptindu-mi cu glas limpede, de femeie, să nu o alung de lângă mine. Privindu-mă din altă viață, cu ochii ei umezi, plângând. Cerându-mi iertare pentru ceva ce nu făcuse. Rugându-mă să nu o ucid. Răsărindu-mi pretutindeni ochii ei pe care n-am vrut să-i mai privesc, printre copaci, în apa din fântână, în preşul din fața casei, în aşternuturi, în visul pe care n-am reuşit să-l sfârşesc şi pe care, chiar şi tu ai să-l porți noapte de noapte după tine, până când vei spune cuiva povestea mea. Am mai visat platanii, crescând ca nişte brațe uriaşe din pământ, înălțându-se către cer, să-l cuprindă. Muntele strigând cuvintele mele: "Să nu te mai văd!", "Să nu te mai văd!" Pe tine te-am visat, intrând pe sub clopot, în interiorul unui copac, în care urma să trăiesc. Mi-am visat viața până în ziua de azi, curgând ca un râu printre oraşe. Oprindu-se aici, la Cascade. Şi visat râul, care n-ar fi trebuit să se numească altfel, decât Edna.

Aşteptând sfârşitul poveştii.

Aflasem istoria aşa cum se întâmplase. Era noapte deja şi afară începu o ploaie şi un vânt puternic, care şuiera pe la ferestre. O clipă mă tentase să-l rog pe bătrân să mă găzduiască peste noapte la el, pentru că ropotul şi vijelia se înteţiseră puternic. Spre uimirea mea, pădurarul nu-şi încheie aici povestea, ci îmi făcu semn dintr-o privire să rămân până la sfârşitul ei. Mi-am schimbat caseta în reportofon şi l-am pornit la rugămintea sa.

— În scurt timp am vândut totul şi-am plecat din munte. Oamenii sunt de multe feluri, chiar şi printre locuitorii Urbetului. Unii s-au bucurat de curgerea izvorului prin sat şi apoi prin oraş, alţii şi-au zidit obstacole. Izvorul a devenit curând pârâu şi apoi, la fel de repede, un râu volburos, care se îndrepta spre Sud, chiar până aici, curgând apoi în lac. Oamenii şi nici chiar familia mea nu bănuiseră ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aceea, în munte. Un băiat îmi văzuse lumina lanternei sus, aproape de creastă, în noapte şi în felul acesta, toată lumea bănui că eu sunt ctitorul râului. Cel care l-a pornit din munte, de sus de pe creastă. Zorile se arătară cu un cer roşu spre răsărit, după furtună, iar trupul Ednei fusese dus până departe prin sat şi prin oraş şi apoi mai încolo, pe firul râului. O femeie îmi văzu pălăria plutind şi se temuse ca nu cumva să mă fi înecat în volbura apelor. "Râul Purpuriu" îl numise clopotarul din vârful turlei, când îl vestise în oraş. Ciuntirea platanilor a fost pusă în seama furtunii, fără a bănui cineva că nu natura fusese duşmanul pădurilor, ci omul primit în sânul ei. De Edna, nimeni nu m-a mai întrebat nimic. Nici familia mea, niciodată. Pentru că toţi ştiau cât de dragă mi-a fost şi ce tovarăşi nedespărţiţi eram prin păduri. Cu toţii mă compătimeau pentru ea. Nimeni n-a mai îndrăznit să-mi amintească de Edna, ca nu cumva să-mi răscolească durerea pierderii ei. Mai mult chiar, nimeni nu m-ar fi bănuit pe mine. Şi apoi chiar dacă m-ar fi descoperit cineva, eu n-aveam ce socoteală să dau nimănui. Aşa gândisem atunci. Pentru că nu ucisesem un om, ci un animal, al nimănui sau al meu. Iar Edna nu avea pe nimeni care să mă tragă la răspundere pentru ceea ce îi făcusem. Decât pe mine. Prietenul ei.

Oamenii s-au bucurat de râu, căci veri întregi suferiseră de-o secetă care le scăzu recoltele. Acum sărbătoresc naşterea lui. A unui râu purpuriu, care ar fi trebuit să se numească: Edna. Locuitorii din Urbet sărbătoresc şi anul acela blestemat, în care Edna mea suferise de boală şi abandon. Anul

în care am pierdut-o şi m-am pierdut de ea, nimicind aproape o pădure întreagă de platani puieți. Într-o singură noapte. Când muntele şi codrii aveau să mă blesteme. Căci suflare de om nu m-a ştiut, în noaptea aceea, decât norii, pădurea şi creasta.

Am plecat cu tot cu familie către Sud. N-am mai locuit în păduri ci uneori pe lângă ele. Pe dealuri apoi, orăşele şi pe câmpii. Am ținut ferme şi cai. Am avut sute de animale, dar nici unul nu mi-a amintit de Edna. Povestea ei o închisesem cu toate lacătele din lumea asta, undeva adânc în mine. Şi chiar o crezusem uitată, demult. Copiii şi-au găsit repede rostul pe la casele lor, iar soția m-a fericit fiindu-mi alături. Dar n-a trăit o veşnicie.

Poate un fel de blestem a fost şi chemarea pământului. Căci de cum am plecat cu familia din Urbet, ne-am mutat mereu în Sud, urmând parcă drumul acestui râu. Acum locuiesc de câțiva ani singur pe lume, la Cascade. Locul unde apele se opresc în lac. Văzându-mă atât de pustiu, nu mai speram să-şi mai amintească cineva că eu fusesem pădurar în Urbet. Şi nu mai speram nici măcar că moartea îşi va aminti că mai are un bătrân de dus şi-mi va intra pe uşă sub chip de tânăr ascultător al poveştii, pierdute cu zecile de ani în mine. Era să cred că mă uitase, pe pământ.

Să ştii că nu dormeam când ai pătruns. Te aşteptam. Şi să mai ții minte de la mine, un om bătrân, că nu există durere mai mare şi zbatere mai adâncă decât cea a conştiinței. A poveştilor nefericite ascunse adânc în tine. Era firesc să iasă totul la suprafață. Acum, abia, îmi este îngăduit să plec. Am trăit oarecum bine, alături de familia mea. Numai pădurea nu mi-a mai fost aproape, dar vine acum după mine, să mă îngroape în sânul ei. Să nu-ți pară rău că mi-ai intrat pe uşă! Tu mi-ai adus liniştea. În câteva clipe vei simți glasul pădurii, al râului care îți va spune sfârşitul. Acum du-te sănătos cu povestea şi dă-i drumul prin hârtii, peste hotare! O auzi? Se apropie în grabă. E foarte aproape. Vine după mine. E aici! I-am auzit glasul şi ecoul muntelui încă din zorii zilei. Ea vine cu sfârşitul. Căci, cine să cunoască mai bine pădurea decât pădurarul ei? Şi apele, decât ctitorul lor? Dumnezeu sau om, om sau Dumnezeu. Haide, ieşi chiar acum! Nu mai sta nici o clipă! Du-te cu povestea în depărtări şi să nu te mai întorci aici, niciodată!

Afară se auzea un vuiet înfiorător. M-am apropiat de bătrân şi i-am atins mâna. Era rece şi țeapănă. Plecase parcă, cu mult înainte de ultimele clipe în care îmi vorbise. Ochelarii fumurii îi alunecaseră spre nas. I-am privit în sfârşit ochii, doar câteva secunde, pentru prima şi ultima oară. Erau umezi şi adânci ca o pădure bătrână, înnoptată. I-am închis pleoapele şi casa începu să se clatine. Sunetele țiuiau tot mai puternic. Am ieşit cu

dangătul pătrunzător de clopot, din uşă şi cu huruitul asurzitor al furtunii dinspre miazănoapte. Am fugit cât m-au ținut picioarele, ascunzându-mi sub haine povestea. O clipă, m-am întors privind spre casă. Un puhoi uriaş o răsturnă în câteva secunde, pornind la vale, către Cascade. Am trecut dealul fugind spre şosea. Când am privit din nou spre locul casei, nu mai era acolo nici un fel de urmă din ea. De aici de pe deal observasem mai bine că puhoiul nu era altceva decât un braț desprins din râu, care-şi făcuse drum tocmai peste casa bătrânului pădurar, coborând cu el la vale spre Cascade. Brațul pădurarului.

Edna sau istoria unei legende la sfârşit.

Povestea întreagă cu sfârşitul ei, pe care nu mi l-a spus nimeni altul decât însuşi Râul Purpuriu, (aşa cum l-am numit noi până în ziua de astăzi), dragi cetățeni ai oraşului Urbet, m-a tulburat, prin felul în care mi-a fost transmisă. Am decis să o aduc aici pentru dumneavoastră, prezentându-vă faptele care zăcuseră ascunse, ferecate până acum, în spatele legendei acestui râu. Sau în sinele întunecat al bătrânului. O poveste petrecută acum mai bine de 50 de ani. Pornită într-un an blestemat, din inima încrâncenată a unui pădurar uitat de vremuri şi sfârşită acum, de însăşi vocea naturii, rănită, odinioară.

Din ultimele zbateri ale Ednei, ucisă de legendarul pădurar, Muntelui Platan i s-a revărsat un râu învolburat peste codri, de-acolo de sus de pe creastă. Sau "o lacrimă veşnică a pădurii, de culoare sângerie", cum îi mai spuneau oamenii locului. Îl ştim cu toții, este râul. Un braț al lui s-a întors peste o jumătate de secol, luându-l pe pădurar, în apele sale. Cum a trăit acest om cu povestea ascunsă în el, mai bine de 50 de ani, nu vom mai şti noi, niciodată! Decât el, Dumnezeu şi trupul muntelui rănit, cu mânie. "Căci cine cunoaşte mai bine pădurea, decât pădurarul ei? Şi apele, decât ctitorul lor? Dumnezeu sau om, om sau Dumnezeu."

(Articol al ziarului "Vocea oraşului", întocmit cu ocazia evenimentului: "Urbet. Semicentenar aniversar.")

Notă explicativă:

Alături de reportajul meu, domnule director al gazetei "Vocea oraşului" din Urbet, anexez demisia mea, din motive mult prea personale pentru a

putea fi declarate. Dumneavoastră puteți folosi motivația că această meserie nu mi se potrivește!

Dante Brandek, sau capătul Râului Edna.